

НЕДІЛЯ 1-ша ПОСЛІДНЯ (Цикл С)

Адвент нагадує про подвійний прихід Господа. З одного боку, він допомагає нам пережити через церковну літургію дні, що передували народженню Месії у Вифлеємі; з іншого боку, він нагадує нам, що Господь повернеться, як і обіцяв.

Адвент представляється нам як час очікування. Приготування до прийняття Того, хто має прийти. Але це очікування не може бути просто пасивним, а вимагає внутрішнього налаштування. Літургія цього сезону використовує фіолетовий колір, щоб нагадати нам, що це час покаяння. Хоча покаяння не має такої інтенсивності, як під час Великого посту, ним не слід нехтувати.

Ісус у Євангелії наголошує: будьте обережні, «щоб ваш розум не притупився від пороку, пияцтва та життєвих турбот, і щоб той день раптом не застав вас».

Одна з небезпек сезону Адвенту полягає в тому, що різдвяні святкування очікуються неналежним чином. Вулиці прикрашені вогнями, а вітрини магазинів вже несуть святкові знаки Різдва. У багатьох сім'ях святкування часто переносять на пізніший термін. З духовної точки зору це неправильно, адже Церква перебуває в часі очікування. І дуже важливо не дати часу цього світу (часу комерційних інтересів чи інших причин) взяти гору над часом Церкви. Літургія вчить нас жити синхронно з Церквою, і як християни ми повинні прагнути слідувати її вказівкам.

Для цього важливо молитися псалмом дня: «Господи, навчи мене дорог Твоїх, настав мене на стежках Твоїх, щоб я ходив вірно; навчи мене, бо Ти Бог мій і Спаситель мій». Просячи Бога навчити нас Його доріг, ми визнаємо, що перед нами є багато інших альтернатив: це ті, які пропонує світ. Його шляхи сповнені розваг і зручностей, але це не шлях Господній.

Адвент нагадує нам, що спасіння походить від Бога. Світ не може врятувати себе сам. Люди не можуть відволікатися на задоволення і розваги, думаючи, що вони вже досягли щастя. Навпаки, нагальним і необхідним є те, щоб Господь прийшов і врятував нас. І в ці дні ми повинні посилити нашу молитву: «Прийди, Господи, не зволікай».

Євхаристія ставить нас у потрібну точку нашої найочевиднішої реальності. Христос є Мир, але все ще триває війна. Христос переміг смерть, але ми все ще вмираємо. Христос є Прощенням, але ми все ще спокушаємося і падаємо. Христос є істина, але все ще існує брехня, і християн все ще переслідують, катують і вбивають. Христос є милосердя, але нам все ще важко прощати. Христос дарує нам свою Любов, але ми все ще плутаємо любов з егоїзмом і не любимо завжди і від щирого серця. Христос - це Спасіння, але зрозуміло, що ми ще не спасенні. У певному сенсі ми спасенні, але очевидно, що ми ще не є повністю спасенні. Ми святкуємо Різдво не тому, що Господь нас спас, а для того, щоб Він спас нас остаточно. Прийди, Господи Ісусе.

Тому на кожній Службі Божій ми повинні говорити: «Ми проголошуємо Твою смерть, ми проголошуємо Твоє воскресіння, прийди, Господи Ісусе». І навіть більше: «Господи, я недостойний, щоб Ти увійшов у мій дім, але одного Твого слова буде достатньо, щоб мене зцілити». Я все ще відчуваю себе недостойним причащатися, я ще не цілий, і я прошу Христа сказати лише одне слово, слово спасіння, прощення і життя, яке він скаже в кінці моїх днів і в кінці історії. Прийди, Господи Ісусе.

Нехай урочистість Непорочного Зачаття випросить для нас примноження справжнього навернення і довіри до Божого милосердя.